# ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 25ης Απριλίου 2002 *

Στην υπόθεση C-96/01 P,

**The Galileo Company**, με έδρα το Swindon (Ηνωμένο Βασίλειο),

**Galileo International LLC**, με έδρα το Rosemont (Ηνωμένες Πολιτείες),

εκπροσωπούμενες από τον R. Plender, QC, ενεργούντα κατ' εντολήν της K. Holmes καθώς και των D. Austin και R. Butler, solicitors, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 15 Δεκεμβρίου 2000 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (δεύτερο τμήμα) στην υπόθεση T-113/99, Galileo και Galileo International κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2000, σ. II-4141), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως,** εκπροσωπούμενο από τους A. Lopes Sabino και M. Bishop,

καθού πρωτοδίκως,

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τους F. Benyon και M. Huttunen, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

και

**Amadeus Global Travel Distribution SA,** με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία),

παρεμβαίνουσες πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους S. von Bahr, πρόεδρο τμήματος, D. A. O. Edward και C. W. A. Timmermans (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

**Διάταξη**

1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Φεβρουαρίου 2001, η The Galileo Company (στο εξής: Galileo) και η Galileo International LLC (στο εξής: GILLC) άσκησαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 15ης Δεκεμβρίου 2000, Τ-113/99, Galileo και Galileo International κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2000, σ. II-4141, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή τους που είχε ως αντικείμενο τη μερική ακύρωση του άρθρου 1, παράγραφος 7, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 323/1999 του Συμβουλίου, της 8ης Φεβρουαρίου 1999, περί τροποποιήσεως του κανονισμού (ΕΟΚ) 2299/89 για τη θέσπιση κώδικα συμπεριφοράς για τα ηλεκτρονικά συστήματα κρατήσεως θέσεων (ΗΣΚ) (ΕΕ L 40, σ. 1, στο εξής: επίδικη διάταξη), κατά το μέτρο που προσθέτει στο άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2299/89 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1989 (ΕΕ L 220, σ. 1),

διάταξη που παρέχει τη δυνατότητα στις αεροπορικές εταιρίες, ανεξαρτήτως του αριθμού τους, να συνιστούν ομάδα προκειμένου να αγοράζουν από κοινού δεδομένα από τους επιχειρηματίες ΗΣΚ.

**Το νομικό πλαίσιο και το ιστορικό της διαφοράς**

2 Το ιστορικό της διαφοράς, όπως προκύπτει από τη δικογραφία και εκτίθεται στις σκέψεις 1 έως 12 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, μπορεί να συνοψιστεί με τον ακόλουθο τρόπο.

3 Η GILLC ανήκει μεταξύ άλλων στις αεροπορικές εταιρίες United Airlines, British Airways, SAirGroup, KLM Royal Dutch Airlines, US Airways και Alitalia. Η Galileo είναι θυγατρική κατά 99 % της GILLC.

4 Η GILLC κατέχει και έχει θέσει σε λειτουργία ένα ΗΣΚ που παρέχει σε συνδρομητές, ιδίως σε ταξιδιωτικούς πράκτορες, τη δυνατότητα να προβαίνουν αυτομάτως σε κρατήσεις μεταξύ ενός μεγάλου αριθμού παρεχόντων υπηρεσίες στον τομέα των ταξιδίων, όπως είναι οι αεροπορικές εταιρίες, οι εταιρίες εκμισθώσεως αυτοκινήτων ή τα ξενοδοχεία. Η Galileo παρέχει στην GILLC υπηρεσίες συνδρομής εντός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, στη Μέση Ανατολή, στην Αφρική, στην Ασία, στον Ειρηνικό και στη Λατινική Αμερική.

5 Κατά τις αναιρεσείουσες, υφίστανται μόνον τέσσερα ΗΣΚ. Πέραν εκείνου που ανήκει στην GILLC, τα άλλα ΗΣΚ, κάτοχοι των οποίων είναι άλλες αεροπορικές εταιρίες, είναι το Amadeus, το Sabre και το Worldspan. Για τα επίδικα στο πλαίσιο της παρούσας διαφοράς χρονικά διαστήματα, τα τέσσερα αυτά ΗΣΚ ήσαν τα μόνα που πρόσφεραν προτεινόμενα ή χρησιμοποιούμενα προϊόντα αεροπορικής μεταφοράς στο έδαφος της Κοινότητας και επιπλέον ήσαν τα μόνα που είχαν παγκόσμια εμβέλεια.

6 Δύο είδη πληροφοριών εντάχθηκαν στη βάση δεδομένων των ΗΣΚ: οι πληροφορίες που περιλαμβάνονται στις αιτήσεις κρατήσεως εκ μέρους των πρακτορείων ταξιδίων και εκείνες που παρέχουν οι αεροπορικές εταιρίες.

7 Οι ως άνω πληροφορίες, περιγραφόμενες κατά κανόνα με τη φράση «μεταβίβαση δεδομένων επί της εμπορικής πληροφορίας» («Marketing Information Data Transfer», στο εξής: MIDT), μπορούν να πωλούνται ως χωριστό προϊόν. Έτσι, οι αναιρεσείουσες προσφέρουν τέσσερα προϊόντα MIDT.

8 Το Συμβούλιο εξέδωσε στις 24 Ιουλίου 1989 τον κανονισμό 2299/89, ο οποίος τροποποιήθηκε, ιδίως δε το άρθρο 6 αυτού, με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3089/93 του Συμβουλίου, της 29ης Οκτωβρίου 1993 (ΕΕ L 278, σ. 1).

9 Η Επιτροπή υπέβαλε στις 9 Ιουλίου 1997 πρόταση κανονισμού περί τροποποιήσεως του κανονισμού 2299/89.

10 Μετά από δεύτερη ανάγνωση στο Κοινοβούλιο, το Συμβούλιο εξέδωσε στις 8 Φεβρουαρίου 1999 τον κανονισμό (ΕΚ) 323/1999, ο οποίος περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, την προσθήκη ενός σημείου ν στο άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2299/89.

11 Η προσθήκη αυτή, προταθείσα από το Κοινοβούλιο ως τροπολογία κατά την έγκριση της προαναφερθείσας στη σκέψη 9 πρώτης προτάσεως κανονισμού της Επιτροπής, ενσωματώθηκε από την Επιτροπή στη νέα πρότασή της και εν συνέχεια επανελήφθη και ενεκρίθη από το Συμβούλιο με την κοινή θέση του (ΕΚ) 55/98 που εκδόθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου 1998 (ΕΕ C 360, σ. 69).

12 Κατόπιν της ως άνω τροποποιήσεως, το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 2299/89 έχει εφεξής ως ακολούθως:

«1. Οι κατωτέρω διατάξεις εφαρμόζονται στην περίπτωση που ο πωλητής συστήματος παρέχει στατιστικές ή άλλες πληροφορίες από το ΗΣΚ του.

[...]

β) Οποιαδήποτε πληροφορία σχετικά με την εμπορία, κράτηση και πώληση παρέχεται υπό την επιφύλαξη ότι:

[...]

ν) οι ομάδες αερομεταφορέων ή/και συνδρομητών, δικαιούνται να αγοράζουν δεδομένα για να τα επεξεργάζονται από κοινού.»

13 Κατά τις αναιρεσείουσες, το αντικείμενο της διατάξεως αυτής συνίσταται στη διασφάλιση ότι οι ταξιδιωτικοί πράκτορες, κυρίως μικρομεσαίες επιχειρήσεις, μπορούν να έχουν τη δυνατότητα προσβάσεως στις περιλαμβανόμενες στις βάσεις δεδομένων πληροφορίες, μέσω της συστάσεως ομάδας.

## Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου

14 Θεωρώντας ότι τα συμφέροντά τους ως επιχειρηματιών ΗΣΚ που παρέχουν MIDT θίγονται από την επίδικη διάταξη, οι αναιρεσείουσες άσκησαν στις 7 Μαΐου 1999 ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της εν λόγω διατάξεως.

15 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Ιουλίου 1999, το Συμβούλιο προέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ένσταση απαραδέκτου. Τονίζοντας ότι ο κανονισμός 323/1999 συνιστά κανονιστική πράξη γενικής ισχύος και ότι, επιπλέον, οι αναιρεσείουσες δεν θίγονται ούτε άμεσα ούτε ατομικά από την εν λόγω πράξη, το Συμβούλιο ζήτησε από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την προσφυγή ως προδήλως απαράδεκτη και να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

16 Οι αναιρεσείουσες υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της ως άνω ενστάσεως απαραδέκτου στις 2 Οκτωβρίου 1999. Κατ' ουσίαν, προέβαλαν τον ισχυρισμό ότι ο κανονισμός 323/1999, και ειδικότερα η επίδικη διάταξη, τις αφορά άμεσα και ατομικά. Συναφώς, υποστήριξαν ότι, έστω και αν ο ως άνω κανονισμός μπορεί να χαρακτηριστεί εν προκειμένω ως κανονιστική πράξη, ο κανονισμός αυτός τις αφορά ατομικά για δύο λόγους, οι οποίοι αναγνωρίζονται από τη νομολογία του Δικαστηρίου.

17 Πρώτον, οι αναιρεσείουσες ισχυρίστηκαν ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε, κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού 323/1999, να αγνοεί ότι μόνον οι τέσσερις επιχειρηματίες που εκμεταλλεύονται ένα παγκόσμιο ΗΣΚ εντός της Κοινότητας θίγονται ατομικά από τον εν λόγω κανονισμό. Οι επιχειρηματίες αυτοί σχηματίζουν κλειστή κατηγορία, διακριτή από οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία που θα μπορούσε να εκμεταλλευθεί στο μέλλον παγκόσμιο ΗΣΚ εντός της Κοινότητας. Επιπλέον, λόγω του ότι οι αναιρεσείουσες είχαν συνάψει 36 συμβάσεις για την αγορά MIDT με αεροπορικές εταιρίες πριν από την έκδοση του εν λόγω κανονισμού, η άμεση τήρηση

της υποχρεώσεως που συνεπάγεται η επίδικη διάταξη θα επηρέαζε αισθητά την αξία των συμβάσεων αυτών και, επομένως, ο ως άνω κανονισμός μπορούσε να παραγάγει ή όντως παρήγαγε διακριτά έννομα αποτελέσματα έναντι των αναιρεσειουσών κατά την έννοια της νομολογίας.

18 Δεύτερον, οι αναιρεσείουσες υποστήριξαν ότι το γεγονός ότι μόνον τέσσερις επιχειρηματίες εκμεταλλεύονται παγκόσμια ΗΣΚ και ότι είναι απίθανη η ίδρυση νέου συστήματος συνιστά ιδιότητα που τις διακρίνει έναντι οποιουδήποτε άλλου επιχειρηματία. Επιπλέον, οι αναιρεσείουσες διακρίνονται έναντι οποιουδήποτε άλλου επιχειρηματία και λόγω του ότι το Συμβούλιο είχε την υποχρέωση, κατά την έκδοση του κανονισμού 323/1999, να λάβει υπόψη την ιδιαίτερη κατάστασή τους και εκείνη των λοιπών επιχειρηματιών των παγκοσμίων ΗΣΚ, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 75 της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 71 ΕΚ) και 78 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 74 ΕΚ).

19 Με την από 10 Φεβρουαρίου 2000 διάταξη του Προέδρου του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου, επετράπη στην Amadeus Global Travel Distribution SA (στο εξής: Amadeus) και στην Επιτροπή να παρέμβουν πρωτοδίκως προς στήριξη, αντιστοίχως, των αιτημάτων των αναιρεσειουσών και του Συμβουλίου και εν συνεχεία οι παρεμβαίνουσες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της προαναφερθείσας ενστάσεως απαραδέκτου.

20 Με το υπόμνημά της παρεμβάσεως, η Amadeus προέβαλε ότι η επίδικη διάταξη έπρεπε να θεωρηθεί ως απόφαση, κατά την έννοια του άρθρου 230 ΕΚ, και όχι ως κανόνας γενικής ισχύος.

21 Η Επιτροπή υποστήριξε, με το υπόμνημά της παρεμβάσεως, ότι οι αναιρεσείουσες δεν απέδειξαν τον λόγο για τον οποίο ο κανονισμός 323/1999 έπρεπε να θεωρηθεί ως απόφαση ληφθείσα υπό μορφή κανονισμού όπως δεν απέδειξαν κατά ποιο τρόπο ο κανονισμός αυτός τις αφορά ατομικώς.

## Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

22 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη με βάση το ακόλουθο σκεπτικό:

«44 Δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, κάθε νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

45 Κατά πάγια νομολογία, το κριτήριο που διακρίνει έναν κανονισμό από μια απόφαση πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη ισχύ της επίμαχης πράξεως. Μια πράξη έχει γενική ισχύ αν εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων αντιμετωπιζομένων γενικώς και αφηρημένως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Φεβρουαρίου 2000 στην υπόθεση Τ-138/98, ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-341, σκέψη 49).

46 Επιπλέον, η δυνατότητα προσδιορισμού με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται μια πράξη δεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τον κανονιστικό χαρακτήρα της (διατάξεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995 στην υπόθεση C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 30, και της 24ης Απριλίου 1996 στην υπόθεση C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 34).

47 Εν προκειμένω, προφανώς το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', σημείο v, του κανονισμού 2299/89, όπως θεσπίστηκε με τον κανονισμό 323/1999, είναι διατυπωμένο με γενικούς και αφηρημένους όρους. Όπως και τα σημεία i έως iv του ιδίου άρθρου, καθορίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες ένας πωλητής συστή-

ματος μπορεί να παρέχει στατιστικές ή άλλες πληροφορίες προερχόμενες από το δικό του ΗΣΚ. Αφορά συναφώς αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και εμπεριέχει ιδίως, προς τον σκοπό αυτό, όρους οριζόμενους στο άρθρο 2 κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο. Επομένως, μόνον υπό τις προϋποθέσεις αυτές επάγεται έννομα αποτελέσματα για κατηγορίες επιχειρήσεων. Ακόμη και αν αποδεικνυόταν ότι τα υποκείμενα δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται η επίδικη διάταξη, όπως άλλωστε οποιαδήποτε άλλη διάταξη του κανονισμού 2299/89 επάγουσα αποτελέσματα για τους πωλητές συστήματος, μπορούσαν να εξατομικευθούν κατά τον χρόνο της εκδόσεώς του, ουδόλως θα ετίθετο υπό αμφισβήτηση ο κανονιστικός χαρακτήρας του, λαμβανομένου υπόψη του ότι αφορά μόνον αντικειμενικές νομικές ή πραγματικές καταστάσεις (προαναφερθείσα διάταξη CNPAAP κατά Συμβουλίου, σκέψη 35).

48 Εντούτοις, το Δικαστήριο έκρινε ότι, υπό ορισμένες περιστάσεις, διάταξη πράξεως γενικής ισχύος μπορεί να αφορά ατομικώς ορισμένους ενδιαφερόμενους επιχειρηματίες (αποφάσεις [της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89,] Extramet Industrie κατά Συμβουλίου [Συλλογή 1991, σ. I-2501], σκέψη 13, και [της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89,] Codorniu κατά Συμβουλίου [Συλλογή 1994, σ. I-1853], σκέψη 19). Αυτό συμβαίνει όταν η επίδικη διάταξη θίγει φυσικό ή νομικό πρόσωπο λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών του ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που το διακρίνει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και ως εκ τούτου το εξατομικεύει κατ' αναλογίαν προς τον αποδέκτη αποφάσεως (προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψη 20).

49 Οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι ανήκουν σε περιορισμένο κύκλο επιχειρηματιών τους οποίους αφορά η επίδικη διάταξη.

50 Πάντως, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζουν, πρέπει να επισημανθεί ότι η δυνατότητα προσδιορισμού με μεγαλύτερη ή μικρότερη ακρίβεια του αριθμού ή ακόμη και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται ένα μέτρο ουδόλως σημαίνει ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι το μέτρο αυτό αφορά ατομικώς τα ως άνω υποκείμενα δικαίου, όταν είναι δεδομένο ότι η εφαρμογή αυτή χωρεί λόγω μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως προσδιοριζομένης από την οικεία πράξη (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1993 στην υπόθεση C-213/91, Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής,

Συλλογή 1993, σ. I-3177, σκέψη 17, και της 15ης Φεβρουαρίου 1996 στην υπόθεση C-209/94 P, Buralux κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-615, σκέψη 24). Εν προκειμένω, η επίδικη διάταξη τυγχάνει να αφορά τις προσφεύγουσες υπό την αντικειμενική ιδιότητά τους ως "πωλητή συστήματος", όπως ακριβώς και οποιονδήποτε άλλο πωλητή συστήματος κατά την έννοια του άρθρου 2 του κανονισμού 2299/89, όπως αυτό τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 3089/93. Στην πραγματικότητα, η ως άνω διάταξη αφορά το σύνολο των κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', σημείο v, του κανονισμού 2299/89, όπως αυτό τροποποιήθηκε, υπό την αντικειμενική ιδιότητά τους ως παρόντων στην επίδικη αγορά παραγόντων, ανεξάρτητα από το αν πρόκειται για πωλητές συστήματος, αεροπορικές εταιρίες ή συνδρομητές.

51 Εξάλλου, οι προσφεύγουσες επικαλούνται τη συνδρομή εξαιρετικών οικονομικών περιστάσεων. Πάντως, οι δύο αποφάσεις του Δικαστηρίου στις οποίες παραπέμπουν και με τις οποίες κρίθηκε ότι η κανονιστική διάταξη κατά της οποίας είχε προσφύγει νομικό πρόσωπο το αφορούσε ατομικά, ανάγονταν σε περιστάσεις που δεν απαντούν εν προκειμένω.

52 Έτσι, με την προαναφερθείσα απόφαση Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, η οποία αφορούσε την κανονιστική ρύθμιση αντιντάμπινγκ, το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι η προσφεύγουσα ήταν ταυτόχρονα ο σημαντικότερος εισαγωγέας του προϊόντος που είχε αποτελέσει αντικείμενο του μέτρου αντιντάμπινγ και ο τελικός χρήστης του και ότι αντιμετώπιζε δυσχέρειες για τον εφοδιασμό της από τον μόνο παραγωγό της Κοινότητας, ο οποίος ήταν και ο κύριος ανταγωνιστής της ως προς το μεταποιημένο προϊόν.

53 Στην προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο προσφεύγων ο οποίος διαθέτει από το 1924 αποκλειστικό δικαίωμα επί σήματος του οποίου κάνει χρήση κατά παράδοση και ο οποίος παρεμποδίζεται από το να κάνει χρήση του λόγω της θεσπίσεως κανονιστικής διατάξεως επηρεάζεται ατομικώς από αυτή.

54 Όπως προκύπτει από τις ανωτέρω αποφάσεις, δεδομένη κανονιστική διάταξη δεν αφορά ατομικώς επιχείρηση λόγω του γεγονότος απλώς και μόνον ότι επηρεάζει την οικονομική δραστηριότητά της. Οι εξεταζόμενες με τις ανωτέρω αποφάσεις καταστάσεις αντιστοιχούσαν σε σώρευση ειδικών περιστάσεων που δεν απαντούν εν προκειμένω. Έτσι, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι επρόκειτο να προσκρούσουν σε εμπόδια σχετικά με τη χρήση αποκλειστικού δικαιώματος παρεμφερούς προς εκείνο της υποθέσεως που έδωσε λαβή για την προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου. Ομοίως, αν η αφορώσα το MIDT δραστηριότητα, η οποία είναι απλώς απορρέουσα από την αρχική λειτουργία των ΗΣΚ δραστηριότητα, ήτοι έγκειται στην ηλεκτρονική κράτηση υπηρεσιών, επηρεάζεται από την προσβαλλόμενη διάταξη, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι ευρίσκοντο σε κατάσταση συγκρίσιμη προς εκείνη της εταιρίας Extramet Industrie SA στην αγορά του μεταλλικού ασβεστίου. Στην πραγματικότητα, ο επίδικος κανονισμός επηρεάζει τις προσφεύγουσες μόνο λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς τους ως πωλητή συστήματος, όπως ακριβώς και τους λοιπούς επιχειρηματίες. Επομένως, τα συγκεκριμένα στοιχεία, βάσει των οποίων θεωρήθηκε ότι οι εταιρίες Extramet Industrie SA και Codorniu SA επηρεάζονταν ατομικώς από τις πράξεις που προσέβαλαν, δεν έχουν ισοδύναμό τους εν προκειμένω.

55 Επιβάλλεται το συμπέρασμα ότι οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι η κανονιστική ρύθμιση της οποίας ζητούν την ακύρωση τις αφορά ατομικώς.»

## Η αίτηση αναιρέσεως

23 Προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναιρέσεως, με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, και προκειμένου να κηρυχθεί παραδεκτή η προσφυγή τους που στρέφεται κατά του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', σημείο v, του κανονισμού 2299/89, όπως εισήχθη με τον κανονισμό 323/1999, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν δύο λόγους αναιρέσεως σχετικούς με νομικά σφάλματα στα οποία υπέπεσε το Πρωτοδικείο.

24 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας, στις σκέψεις 47 και 50 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η επίδικη διάταξη τις αφορά μόνον υπό την αντικειμενική ιδιότητά τους ως «πωλητών συστήματος», όπως ακριβώς και οποιονδήποτε άλλο πωλητή συστήματος.

25 Προς στήριξη αυτού του λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν ότι η επίδικη διάταξη τις αφορά ατομικά κατά την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, λόγω του ότι ανήκουν σε ομάδα επιχειρηματιών των οποίων ο αριθμός και η ταυτότητα ήταν καθορισμένοι και εξακριβώσιμοι κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού 323/1999 (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 23ης Νοεμβρίου 1971, 62/70, Bock κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 977, σκέψη 10· της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψη 17, και της 26ης Ιουνίου 1990, C-152/88, Sofrimport κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-2477, σκέψη 11), και λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών τους ή λόγω πραγματικής καταστάσεως τις διακρίνει έναντι οποιουδήποτε άλλου προσώπου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1995, T-481/93 και T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2941, σκέψη 50, και της 10ης Φεβρουαρίου 2000, T-32/98 και T-41/98, Nederlandse Antillen κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-201, σκέψεις 48 έως 50).

26 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε, στις σκέψεις 51 έως 54 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι οι επικληθείσες από αυτές εξαιρετικές οικονομικές συνθήκες δεν συνεπάγονται ότι η επίδικη διάταξη τις αφορά ατομικά.

27 Ειδικότερα, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο, ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, υπέπεσε σε νομική πλάνη, καθόσον δεν έλαβε υπόψη τις αρχές που έθεσαν οι προπαρατεθείσες αποφάσεις Extramet Industrie κατά Συμβουλίου και Codorniu κατά Συμβουλίου, καθώς και η μεταγενέστερη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη του Δικαστηρίου CNPAAP κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 36, και διατάξεις του Πρωτοδικείου της 10ης Δεκεμβρίου 1996, T-18/95, Atlanta και Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1669, σκέψη 47, της 3ης Ιουνίου 1997,

Τ-60/96, Merck κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-849, σκέψεις 40 και 41, καθώς και της 30ής Σεπτεμβρίου 1997, Τ-122/96, Federolio κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1559, σκέψεις 58 και 59).

28 Με το υπόμνημά του αντικρούσεως, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε στα νομικά σφάλματα που προβάλλουν οι αναιρεσείουσες και κατά συνέπεια η αίτηση αναιρέσεως είναι απορριπτέα. Περαιτέρω, το Συμβούλιο ισχυρίζεται ότι οι αναιρεσείουσες έχουν τη δυνατότητα να αμφισβητήσουν το κύρος της επίδικης διατάξεως ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, ιδίως μέσω προσφυγής αφορώσας μέτρο εφαρμογής της ως άνω διατάξεως. Το Συμβούλιο προσθέτει ότι ζητήματα ερμηνείας της επίδικης διατάξεως μπορούν να υποβληθούν στο Δικαστήριο μέσω αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως.

29 Η Επιτροπή επίσης θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη. Όσον αφορά τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο εφάρμοσε ορθώς τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου σχετικά με το γεγονός ότι, έστω και αν μια κανονιστική πράξη έχει εφαρμογή επί του συνόλου των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών, μπορεί να αφορά άμεσα και ατομικά ορισμένους από αυτούς. Ως προς τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο εφάρμοσε ορθώς τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Extramet Industrie κατά Συμβουλίου και Codorniu κατά Συμβουλίου.

## Εκτίμηση του Δικαστηρίου

30 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού του Διαδικασίας, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

31 Εκ προοιμίου, πρέπει να επισημανθεί ότι το Πρωτοδικείο, κατά την εξέταση του παραδεκτού της προσφυγής ακυρώσεως που ασκήθηκε ενώπιόν του, προέβη σε ανάλυση που έχει δύο μέρη. Πράγματι, στις σκέψεις 44 έως 47 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, εξέτασε πρώτον το ζήτημα αν η επίδικη διάταξη, ως εκ της φύσεως και της εκτάσεως εφαρμογής της, έχει κανονιστικό χαρακτήρα. Δεύτερον, αφού κατέληξε ότι η εν λόγω διάταξη έχει κανονιστικό χαρακτήρα, εξέτασε, στις σκέψεις 48 έως 54 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, αν οι αναιρεσείουσες μπορούσαν παρά ταύτα να ισχυριστούν ότι ο κανονισμός 323/1999 τις αφορά ατομικά, διότι θίγονται λόγω ορισμένων χαρακτηριστικών τους ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που τις διακρίνει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο κατά την έννοια της νομολογίας του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου.

*Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως*

32 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, με τον οποίο προβάλλεται ότι κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η επίδικη διάταξη αφορά τις αναιρεσείουσες μόνον υπό την αντικειμενική ιδιότητά τους ως «πωλητών συστήματος», όπως ακριβώς και οποιονδήποτε άλλον πωλητή συστήματος, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο λόγος αυτός, καθόσον βάλλει τόσο κατά της σκέψεως 47 όσο και κατά της σκέψεως 50 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, αφορά, αντιστοίχως, το πρώτο και το δεύτερο μέρος αυτής.

33 Πρώτον, προκειμένου περί της σκέψεως 47, σχετικής με το μέρος της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως που εξετάζει τον κανονιστικό χαρακτήρα της επίδικης διατάξεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το μόνο επιχείρημα που προβάλλουν οι αναιρεσείουσες προς στήριξη του πρώτου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος θέτει υπό αμφισβήτηση τον κανονιστικό χαρακτήρα της ως άνω διατάξεως, σχετίζεται με τη νομολογία που έχει καθιερωθεί ιδίως με την απόφαση της 3ης Μαΐου 1978, 112/77, Töpfer κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 325, σκέψη 9), απόφαση την οποία επικαλέστηκαν σχετικώς οι αναιρεσείουσες. Ειδικότερα, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι, λόγω του ότι προϋφιστάμενες συμβατικές τους υποχρεώσεις ενδέχεται να θιγούν από την ως άνω διάταξη, η διάταξη αυτή τις αφορά ατομικά, ως εάν συνιστούσε δέσμη αποφάσεων της οποίας αποδέκτες θα ήσαν προσωπικώς οι αναιρεσείουσες.

34 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το συμπέρασμα των αναιρεσειουσών ότι ο κανονισμός 323/1999 συνιστά στην πραγματικότητα δέσμη αποφάσεων δεν είναι δυνατόν να στηριχθεί στην προπαρατεθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, την οποία επικαλέστηκαν οι αναιρεσείουσες προς στήριξη της επιχειρηματολογίας τους, καθόσον, στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ως άνω απόφαση, το Δικαστήριο έπρεπε να εξετάσει αν, παρά το γεγονός ότι ο κανονιστικός χαρακτήρας της προσβαλλομένης πράξεως δεν μπορούσε να τεθεί υπό αμφισβήτηση, εντούτοις η προσβαλλόμενη πράξη αφορούσε ατομικά τον προσφεύγοντα επιχειρηματία λόγω πραγματικής καταστάσεως που τον διέκρινε σε σχέση με κάθε άλλον επιχειρηματία. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι η επίδικη διάταξη έχει κανονιστικό χαρακτήρα βάσει του ότι είναι διατυπωμένη με γενικούς και αφηρημένους όρους, προέβη σε μια ανάλυση η οποία κατ' ουδένα τρόπο ενέχει νομική πλάνη.

35 Τα λοιπά επιχειρήματα που προέβαλαν οι αναιρεσείουσες προς στήριξη του πρώτου λόγου αναιρέσεως αφορούν ειδικότερα το δεύτερο μέρος της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, στο οποίο εξετάστηκε το ζήτημα αν, παρά τον κανονιστικό χαρακτήρα της επίδικης διατάξεως, η εν λόγω διάταξη αφορά εντούτοις ατομικά τις αναιρεσείουσες λόγω ορισμένων ειδικών χαρακτηριστικών τους ή λόγω πραγματικής καταστάσεως που τις διακρίνει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και ως εκ τούτου τις εξατομικεύει κατ' αναλογίαν προς τον αποδέκτη αποφάσεως (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσες αποφάσεις Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, σκέψη 13, και Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψεις 19 και 20· διάταξη της 28ης Ιουνίου 2001, C-351/99 P, Eridania κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-5007, σκέψη 45, και απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-451/98, Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8949, σκέψεις 46 και 49).

36 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, αντιθέτως προς αυτό που υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, το Πρωτοδικείο, στις σκέψεις 48 έως 54 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, όντως εξέτασε αν οι αναιρεσείουσες μπορούσαν να θιγούν ατομικά βάσει των αρχών που συνάγονται ιδίως από τις προπαρατεθείσες αποφάσεις Extramet Industrie κατά Συμβουλίου και Codorniu κατά Συμβουλίου.

37 Δεύτερον, όσον αφορά την επιχειρηματολογία των αναιρεσειουσών ότι ανήκουν σε περιορισμένο κύκλο επιχειρηματιών τους οποίους αφορά η επίδικη διάταξη και ότι, επομένως, η προσφυγή τους ακυρώσεως είναι παραδεκτή, ορθώς το Πρωτοδικείο απέρριψε την ως άνω επιχειρηματολογία στη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως.

38 Πράγματι, ακόμη και αν είχε αποδειχθεί, όπως υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, ότι μόνον οι τέσσερις υφιστάμενοι πωλητές ΗΣΚ ήσαν οι συγκεκριμένοι αποδέκτες της επίδικης διατάξεως, καθόσον ήσαν οι μόνοι που θίγονταν από την ως άνω διάταξη, επιβάλλεται η υπενθύμιση ότι η δυνατότητα προσδιορισμού, με περισσότερη ή λιγότερη ακρίβεια, του αριθμού ή της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται ένα μέτρο ουδόλως σημαίνει ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι το μέτρο αυτό αφορά ατομικά τα εν λόγω υποκείμενα δικαίου, όταν είναι δεδομένο, όπως εν προκειμένω, ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται λόγω μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως την οποία καθορίζει η προσβαλλόμενη πράξη (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, σκέψεις 51 και 52).

39 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επίδικη διάταξη αφορά τις αναιρεσείουσες λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς τους ως «πωλητών συστήματος», όπως ακριβώς και τους λοιπούς, νυν ή μέλλοντες, πωλητές συστήματος που βρίσκονται στην ίδια κατάσταση και τους λοιπούς επιχειρηματίες που δραστηριοποιούνται στην οικεία αγορά, όπως είναι οι αεροπορικές εταιρίες ή οι συνδρομητές, επιχειρηματίες τους οποίους επίσης αφορά η ίδια αυτή διάταξη λόγω της ως άνω αντικειμενικής τους ιδιότητας. Προς τούτο, όπως τονίζει το Πρωτοδικείο στη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, η επίδικη διάταξη περιέχει όρους τους οποίους ο κανονισμός 2299/89, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 323/1999, προσδιορίζει κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, ήτοι τους ορισμούς των κατηγοριών επιχειρηματιών επί των οποίων η διάταξη αυτή εφαρμόζεται χωρίς καμία αναφορά στην ειδική κατάσταση στην οποία βρίσκονται ορισμένοι επιχειρηματίες (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 18ης Δεκεμβρίου 1997, C-409/96 P, Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-7531, σκέψη 37).

40 Το ως άνω συμπέρασμα δεν τίθεται υπό αμφισβήτηση από το επιχείρημα των αναιρεσειουσών ότι η επίδικη διάταξη έχει διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου επί των οποίων έχει εφαρμογή, καθόσον μόνον οι τέσσερις πωλητές παγκοσμίων ΗΣΚ θα υφίσταντο σοβαρή οικονομική ζημία κατόπιν της θεσπίσεως της ως άνω διατάξεως, και ειδικότερα λόγω των συνεπειών επί των δραστηριοτήτων τους πωλήσεως MIDT σε αεροπορικές εταιρίες. Το Πρωτοδικείο, μη λαμβάνοντας υπόψη την ως άνω διαφορά ως προς τα συγκεκριμένα αποτελέσματα της επίδικης διατάξεως, η οποία δεν περιλαμβάνει κανένα μεταβατικό μέτρο, εξομοίωσε αδίκως την κατάσταση των αναιρεσειουσών με εκείνη όλων των λοιπών επιχειρηματιών που δραστηριοποιούνται στην οικεία αγορά, όπως είναι οι λοιποί πωλητές ΗΣΚ, οι αεροπορικές εταιρίες ή οι συνδρομητές.

41 Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, το γεγονός ότι μια πράξη έχει διαφορετικά συγκεκριμένα αποτελέσματα για τα διάφορα υποκείμενα δικαίου επί των οποίων έχει εφαρμογή δεν έρχεται σε αντίθεση με τον κανονιστικό της χαρακτήρα εφόσον η κατάσταση αυτή έχει καθοριστεί αντικειμενικώς (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσες διατάξεις Sveriges Betodlares και Henrikson κατά Επιτροπής, σκέψη 37, και Eridania κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψη 58).

42 Επιπλέον, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν τον ισχυρισμό ότι βρίσκονται σε μια πραγματική κατάσταση που τις διακρίνει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και ως εκ τούτου τις εξατομικεύει κατ' αναλογίαν προς τον αποδέκτη αποφάσεως. Συναφώς, προβάλλουν κατ' ουσίαν δύο επιχειρήματα.

43 Όσον αφορά το πρώτο επιχείρημα, το οποίο αντλείται από την παρέμβαση των αναιρεσειουσών κατά το προπαρασκευαστικό στάδιο της επίδικης διατάξεως και από το γεγονός ότι το Συμβούλιο γνώριζε την ιδιαίτερη κατάσταση στην οποία βρίσκονταν οι αναιρεσείουσες, είναι αναμφισβήτητο ότι το επιχείρημα αυτό δεν εξετάστηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου και κατά συνέπεια η προβολή του κατ' αναίρεση είναι, κατά πάγια νομολογία, προδήλως απαράδεκτη (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 3ης Οκτωβρίου 2000, C-458/98 P, Industrie des poudres sphériques κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-8147, σκέψη 74, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

44 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα, το οποίο αντλείται κατ' ουσίαν από τη νομολογία του Δικαστηρίου, όπως έχει καθιερωθεί ιδίως με την προπαρατεθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, κατά την οποία η προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται από ιδιώτη είναι παραδεκτή, αρκεί αυτός να αποδείξει, πρώτον, ότι το θεσμικό όργανο που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη υποχρεούται, δυνάμει ειδικών διατάξεων, να λαμβάνει υπόψη τις συνέπειες που η σκοπούμενη πράξη μπορεί να έχει επί της καταστάσεως ορισμένων ιδιωτών, και μεταξύ αυτών του προσφεύγοντος, και, δεύτερον, ότι είναι δικαιούχος στο πλαίσιο ήδη συναφθεισών συμβάσεων των οποίων η εκτέλεση, κατά τον χρόνο εφαρμογής

της επίδικης διατάξεως, εμποδίστηκε εν όλω ή εν μέρει από την εν λόγω διάταξη (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, σκέψεις 57 και 61, καθώς και διάταξη της 30ής Ιανουαρίου 2002, C-151/01 P, La Conqueste κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-1179, σκέψη 36).

45 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η πραγματική κατάσταση που διακρίνει τις αναιρεσείουσες, όπως αυτές ισχυρίζονται, σε σχέση με οποιονδήποτε άλλο επιχειρηματία προκύπτει από το ότι οι συμβάσεις παροχής MIDT που είχαν συνάψει οι αναιρεσείουσες προ της εκδόσεως του κανονισμού 323/1999 ενδέχεται να μην ανανεωθούν εκ μέρους των αεροπορικών εταιριών. Εντούτοις, μια τέτοια κατάσταση, ακόμη και αν η ύπαρξή της αποδεικνυόταν, δεν είναι παρεμφερής προς εκείνη της υποθέσεως που έδωσε λαβή για την προπαρατεθείσα απόφαση Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, η οποία εξαρτά το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως από την ύπαρξη ήδη συναφθεισών συμβάσεων των οποίων η εκτέλεση εμποδίζεται εν όλω ή εν μέρει από το προσβαλλόμενο μέτρο. Επομένως, η κατάσταση, τη συνδρομή της οποίας επικαλούνται οι αναιρεσείουσες, δεν δύναται να δικαιολογήσει την εφαρμογή της νομολογίας που έχει καθιερωθεί με την ως άνω απόφαση.

46 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, έκρινε ότι οι αναιρεσείουσες δεν απέδειξαν ότι θίγονται από την επίδικη διάταξη λόγω ενός συνόλου ιδιοτήτων που τις διακρίνουν σε σχέση με οποιονδήποτε άλλο επιχειρηματία επί του οποίου η ως άνω διάταξη έχει εφαρμογή, όπως είναι μεταξύ άλλων οι λοιποί πωλητές ΗΣΚ, στηριζόμενο ειδικότερα στη διαπίστωση ότι, αν οι αναιρεσείουσες θίγονται από την επίδικη διάταξη, τούτο οφείλεται στην αφορώσα το MIDT δραστηριότητά τους, η οποία είναι απλώς απορρέουσα από την αρχική λειτουργία των ΗΣΚ δραστηριότητα, ήτοι έγκειται στην ηλεκτρονική κράτηση υπηρεσιών.

47 Η ως άνω εκτίμηση από το Πρωτοδικείο των υποβληθέντων στην κρίση του πραγματικών στοιχείων δεν συνιστά, εκτός της περιπτώσεως κατά την οποία τα στοιχεία αυτά υφίστανται αλλοίωση, νομικό ζήτημα το οποίο υπόκειται αυτό καθαυτό στον έλεγχο του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 15ης Ιουνίου 2000, C-13/99 P, TEAM κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-4671, σκέψη 63, και της

4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψη 49).

48 Κατά συνέπεια, το ως άνω επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτο καθόσον, χωρίς να εισφέρει κανένα στοιχείο ικανό να αποδείξει αλλοίωση των πραγματικών στοιχείων που υποβλήθηκαν στην κρίση του Δικαστηρίου, αποσκοπεί στην πραγματικότητα στο να επανεξεταστεί από το Δικαστήριο ένα πραγματικό ζήτημα που έχει ήδη επιλυθεί πρωτοδίκως, δηλαδή το ζήτημα αν η κατάσταση των αναιρεσειουσών, ιδίως σε σχέση με τις επενδύσεις που πραγματοποίησαν, μπορούσε να θεωρηθεί επαρκώς ειδική προκειμένου να τις διακρίνει σε σχέση με οποιονδήποτε άλλο επιχειρηματία.

49 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτος και εν μέρει προδήλως αβάσιμος.

*Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως*

50 Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο που προβάλλουν οι αναιρεσείουσες, ο οποίος αντλείται από το ότι κακώς το Πρωτοδικείο θεώρησε ότι οι εξαιρετικές συνθήκες, την ύπαρξη των οποίων επικαλούνται οι αναιρεσείουσες, δεν συνεπάγονται ότι η επίδικη διάταξη αφορά ατομικά τις αναιρεσείουσες, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο, στις σκέψεις 51 έως 54 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, έκρινε ότι δεδομένη κανονιστική διάταξη δεν αφορά ατομικά επιχείρηση λόγω του γεγονότος απλώς και μόνον ότι επηρεάζει την οικονομική δραστηριότητά της και, επιπλέον, ότι οι περιστάσεις στις οποίες ανάγονταν οι υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι προπαρατεθείσες αποφάσεις Extramet Industrie κατά Συμβουλίου και Codorniu κατά Συμβουλίου, βάσει των οποίων οι εταιρίες στις εν λόγω υποθέσεις θεωρήθηκε ότι θίγονται ατομικά, δεν συντρέχουν εν προκειμένω.

51 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, αφενός, όσον αφορά την προπαρατεθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι οι αναιρεσείουσες δεν απέδειξαν ότι επρόκειτο να προσκρούσουν σε εμπόδια σχετικά με τη χρήση αποκλειστικού δικαιώματος παρεμφερούς προς εκείνο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η ως άνω απόφαση (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα διάταξη Eridania κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψεις 62 και 63).

52 Αφετέρου, όσον αφορά την προπαρατεθείσα απόφαση Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, το Πρωτοδικείο έκρινε, επίσης ορθώς, στις σκέψεις 52 και 54 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο επιχειρηματίας στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η ως άνω απόφαση διακρινόταν έναντι οποιουδήποτε άλλου επιχειρηματία βάσει ενός συνόλου ειδικών χαρακτηριστικών, λόγω των οποίων έπρεπε να θεωρηθεί ότι η προσβαλλόμενη πράξη τον αφορούσε ατομικά ενώ, εν προκειμένω, οι αναιρεσείουσες δεν απέδειξαν ότι θίγονται από την επίδικη διάταξη λόγω ενός συνόλου ιδιοτήτων που τις διακρίνουν σε σχέση με οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία επί του οποίου εφαρμόζεται η επίδικη διάταξη.

53 Πράγματι, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείουσες, καίτοι επικαλούνται την προπαρατεθείσα απόφαση Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, στηρίζουν το παραδεκτό της προσφυγής τους αποκλειστικά στις οικονομικές δυσκολίες που τους προκάλεσε η επίδικη διάταξη, χωρίς ωστόσο να αποδεικνύουν τη συνδρομή ενός συνόλου άλλων στοιχείων, τα οποία συνιστούν την ιδιαίτερη κατάσταση που τις διακρίνει, όσον αφορά το εν λόγω μέτρο, σε σχέση με κάθε άλλον επιχειρηματία (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Industrie des poudres sphériques κατά Συμβουλίου, σκέψη 57).

54 Επιπλέον, όσον αφορά τις οικονομικές δυσκολίες αυτές καθαυτές, τις οποίες επικαλούνται οι αναιρεσείουσες προς στήριξη του παραδεκτού της προσφυγής τους, πρέπει να υπομνησθεί ότι το Πρωτοδικείο τόνισε, στη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι οι οικονομικές αυτές δυσκολίες πηγάζουν μόνον από δραστηριότητα η οποία είναι απλώς απορρέουσα από την αρχική λειτουργία των ΗΣΚ, ήτοι την αφορώσα το MIDT δραστηριότητα, προκειμένου να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι αναιρεσείουσες δεν απέδειξαν ότι η επίδικη διάταξη τις θίγει υπό ιδιότητα διαφορετική από εκείνη του πωλητή ΗΣΚ, ιδιότητα υπό την οποία θίγει τους λοιπούς επιχειρηματίες που δραστηριοποιούνται στην οικεία αγορά.

55 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείουσες όντως δεν απέδειξαν ότι η εφαρμογή της ως άνω διατάξεως είχε σοβαρές συνέπειες εις βάρος τους, συνέπειες ικανές να τις διακρίνουν σε σχέση με οποιονδήποτε άλλον επιχειρηματία, επί του οποίου έχει εφαρμογή η διάταξη αυτή (βλ., κατ' αυτήν την έννοια, μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσα απόφαση Antillean Rice Mills κατά Συμβουλίου, σκέψεις 53 και 54).

56 Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου σχετικά με τη σοβαρότητα των συνεπειών που οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι είχε η επίδικη διάταξη αφορά εξάλλου τα υποβληθέντα στον έλεγχο του Πρωτοδικείου πραγματικά στοιχεία και δεν συνιστά, εκτός της περιπτώσεως κατά την οποία τα στοιχεία αυτά υφίστανται αλλοίωση, νομικό ζήτημα που υπόκειται καθαυτό στον έλεγχο του Δικαστηρίου.

57 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμος.

58 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι πρέπει, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

59 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που ισχύει επί των αιτήσεων αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζήτησαν την καταδίκη των αναιρεσειουσών στα δικαστικά έξοδα και αυτές ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

διατάσσει:

**1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

**2) Καταδικάζει την Galileo Company και την Galileo International LLC στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 25 Απριλίου 2002.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τετάρτου τμήματος

S. von Bahr